

WYŻEŁ NIEMIECKI SZORSTKOWŁOSY

(Deutsch Drahthaar)

Kraj pochodzenia: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 25.10.2000

Użytkowanie: zgodne z postawionym celem, którym było stworzenie wszechstronnego psa myśliwskiego, wyżeł szorstkowłosy wyposażony jest we wszystkie cechy potrzebne do pracy w polu, w lesie oraz na terenach podmokłych, przed i po oddaniu strzału.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Seksja 1 - Wyżły kontynentalne.
Typ kontynentalny.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Wyżeł niemiecki szorstkowłosy jest psem wystawiającym o sierści twardej, „druciastej”. Początek hodowli tej rasy datuje się na koniec XIX-ego wieku (Gryfon Korthalsa); na początku XX-ego wieku, zgodnie z planem stworzonym przez Siegfrieda Hegewalda, Barona Zedlitz i Neukirch, dokonywano selekcji w jasno określonym celu, a mianowicie, by stworzyć rasę niemieckich psów myśliwskich szorstkowłosych, skutecznych i o silnym charakterze. Zgodnie z zasadą „skuteczność decyduje o typie” oraz ściśle przestrzegając zachowania pełnej swobody działań hodowców, wychodząc od najlepszych egzemplarzy ras szorstkowłosych (pudelpointer, gryfon Korthalsa, wyżeł niemiecki ostrowłosy) i dokonując krzyżówek z wyżełem niemieckim krótkowłosym szybko uzyskano psa myśliwskiego, charakteryzującego się szatą odporną na złą pogodę oraz wszechstronnością zastosowań we wszystkich dyscyplinach łowieckich. Dzięki swym cechom wyżeł niemiecki szorstkowłosy w ciągu kilkudziesięciu lat stał się najbardziej cenionym psem myśliwskim nie tylko w Niemczech, lecz także w wielu innych krajach.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies o wyglądzie szlachetnym, o sztywnej sierści, zapewniającej doskonałą ochronę skóry. Spojrzenie uważne i bystre. Chody pełne energii, płynne i swobodne.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia i wysokość w kłębie powinny być prawie identyczne. Długość tułowia może przekraczać wysokość w kłębie najwyżej o 3 cm.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Twardy, niezależny, zrównoważony, nie bojący się dzikiej zwierzyny; ani lękliwy, ani agresywny.

GŁOWA:

Odpowiednia do wzrostu i płci psa. Linie czaszki i kufy lekko rozbieżne.

Mózgoczaszka:

Czaszka: płaska, lekko zaokrąglona na bokach, średnio szeroka. Łuki brwiowe dobrze zaznaczone.

Stop: dobrze zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: dobrze pigmentowany, w kolorze odpowiadającym umaszczeniu. Nozdrza mocno otwarte.

Kufa: długa, szeroka, mocna i gruba. Grzbiet nosa lekko wysklepiony.

Faflę: grube, ściśle przylegające do pyska, niezachodzące na siebie. Mocno pigmentowane w kolorze odpowiednim do umaszczenia.

Szczęki/uzębienie: zęby mocne. Szczęki silne, zgryz nożycowy prawidłowy i pełny, co oznacza, że tylna powierzchnia siekaczy górnych musi stykać się z przednią powierzchnią siekaczy dolnych, a zęby osadzone są w dziąsłach pod kątem prostym. Według wzoru uzębienie liczy 42 zęby.

Oczy: możliwie najciemniejsze, niezbyt głęboko osadzone, ani niewypukłe, o żywym i bystrym spojrzeniu, w kolorze od ciemno-bursztynowego do brązowo-kasztanowego. Powieki ściśle przylegające do gałki ocznej, o brzegach mocno pigmentowanych.

Uszy: średniej wielkości, wysoko i szeroko osadzone. Pokryte prostym włosem.

SZYJA:

Średniej długości, mocno umięśniona. Część górna lekko wygięta, część dolna sucha.

TUŁÓW:

Linia grzbietu: prosta, lekko spadzista.

Kłób: zaznaczony.

Grzbiet: silny, dobrze umięśniony.

Lędźwie: krótkie, szerokie dobrze umięśnione.

Zad: długi i szeroki, lekko spadzisty, dobrze umięśniony. Miednica szeroka.

Klatka piersiowa: szeroka, głęboka, dobrze rozwinięta w części przedniej. Mostek musi sięgać jak najdalej do tyłu. Żebra mocno wysklepione.

Linia brzucha: unosząca ku tyłowi regularnym łukiem, lekko podciągnięta, sucha.

OGON:

Stanowi przedłużenie linii grzbietu. Powinien być noszony jak najbardziej poziomo lub lekko uniesiony, w żadnym razie podniesiony do góry. Nie powinien być, ani zbyt gruby, ani zbyt cienki. U psów użytkowych jest skracany do odpowiedniej długości. (W krajach, gdzie istnieje zakaz obcinania ogonów, można zachować ogon długości naturalnej; powinien on sięgać do stawu skokowego i być noszony prosto lub lekko, szablowato wygięty.)

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: widziane od przodu, powinny być proste i równoległe; widziane z boku, muszą być osadzone wyraźnie pod tułowiem. Odległość od ziemi do łokcia powinna być taka sama, jak odległość od łokcia do kłębu.

Bark: łopatki osadzone ukośnie ku tyłowi, bardzo silnie umięśnione, o prawidłowym kątowaniu łopatkowo-ramieniowym.

Ramiona: możliwie jak najdłuższe, mocno umięśnione, suche.

Łokcie: ściśle przylegające do tułowia, ani odstające na zewnątrz, ani zbyt przylegające. Prawidłowe kątownie między ramieniem, a przedramieniem.

Przedramiona: suche, pionowe, o silnym kośćcu.

Nadgarstki: mocne.

Śródreżca: lekko nachylone ku przodowi.

Łapy: zaokrąglone, z palcami ściśle przylegającymi do siebie. Opuszki dostatecznie grube i twarde, wytrzymałe, całe pigmentowane. Zarówno w pozycji stojącej, jak i w ruchu stopy są ustawione równoległe do osi wzdłużnej tułowia, nie skierowane ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

Kończyny tylne: widziane od tyłu są pionowe i równoległe. Dobrze zaznaczone kąty stawu kolanowego i skokowego. Mocny kościec.

Uda: długie, szerokie, dobrze umięśnione. Wyraźny kąt biodrowo-udowy.

Kolana: mocne, kąt udowo-piszczelowy wyraźnie zaznaczony.

Podudzia: długie, mocno umięśnione, zwarte.

Stawy skokowe: mocne.

Śródstopia: krótkie, pionowe.

Stopy tylne: zaokrąglone, z palcami ściśle przylegającymi do siebie. Opuszki dostatecznie grube i twarde, wytrzymałe, całe pigmentowane. Zarówno w pozycji stojącej, jak i w ruchu stopy są usta-

wione równoległe do osi wzdłużnej tułowia, nie skierowane ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

CHODY:

Krok kryjący dużo terenu, wydatny i szeroki. Kończyny przednie i tylne przesuwają się do przodu po liniach równoległych do wzdłużnej osi tułowia. Doskonała prezencja.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: napięta, przylegająca, bez fałd.

Sierść: twarda, „druciasta”, przylegająca i gęsta. Sierść okrywowa o długości 2 - 4 cm, podszerstek gęsty, nieprzepuszczający wilgoci. Zbyt długi włos nie powinien ukrywać konturów ciała. Dzięki swej twardości i gęstości sierść powinna zapewniać jak najlepszą ochronę przed złymi warunkami pogodowymi oraz przed skałeczeniami. Włos na dolnych częściach kończyn oraz na dolnej części klatki piersiowej i brzucha powinien być krótszy, lecz gęsty; sierść na głowie i uszach jest krótsza i gęstsza, lecz nie bardziej miękka. Brwi wyraźnie zaznaczone oraz gęsta, możliwie jak najtwardsza lecz niezbyt długa broda podkreślają energiczny wyraz głowy.

Umaszczenie:

- brązowo-dereszowate, z łatami lub bez,
- czarno-dereszowate („szpakowate”), z łatami lub bez,
- brązowe z białymi łatami na klatce piersiowej lub bez łat,
- jasnodereszowate (dominujący kolor biały z dodatkiem brązowego lub czarnego).

Inne kolory są niedopuszczalne.

WZROST:

Wysokość w kłębie:

psy:	61 - 68 cm
suki:	57 - 64 cm

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

Poważne wady:

- Kufa wąska, krótka lub spiczasta.
- Słabe zęby.
- Luźne powieki.
- Grzbiet łękowaty lub karpinowaty.
- Przebudowany zad.
- Łokcie znacznie wystające na zewnątrz lub skierowane do wewnątrz.

- Postawa kończyn wąska, krowia lub beczkowata zarówno w postawie jak i w ruchu.
- Poruszanie się inochodem zarówno w stępie, jak i w klusie; sztywny chód; zbyt krótki krok.
- Sierść zbyt jasna; niedostatecznie gęsty podszerstek.

Wady dyskwalifikujące:

- Wady charakterologiczne: zwierzę słabe, lęk przed strzałem lub zwierzyną łowną, agresywność, nerwowość, zwierzę gryzące ze strachu.
- Przodozgryz lub tyłozgryz, zgryz przemienny, brak zębów z wyjątkiem P1; końce kłów zbyt blisko siebie.
- Entropium, ektropium, oczy w różnych kolorach.
- Ogon od urodzenia krótki; złamany ogon.
- Wady pigmentacji.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.